

*Hồi Thứ Năm Mười Hai***MƯỢN BÁNH XE ĐAO PHÁ THẾ TRẬN THẾ**

Lý Minh Châu lập tức lấy hỏa thạch và đóng bùi nhùi đốt lửa.

Ánh sáng tỏa khắp cả điện đường.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn lại ba bánh xe dao vừa thu được chợt hiểu ra những điểm tinh xảo của nó, chàng mừng rỡ vô cùng.

Nguyên lai khi người phóng bánh xe dao ra ngay tạo nên một lực rất mạnh. Nhưng một khi bị một lực dẫn lực khác mạnh hơn, tức nhiên nó chịu ảnh hưởng của lực mới hoặc ngưng hoạt động hoặc bị lực ấy điều khiển.

Bởi thế, Trịnh Kiếm Hồng dùng nội công, đưa ra một chỉ với dẫn lực vô cùng uy mãnh làm thu hút bánh xe dao thứ nhất, hai bánh xe dao sau đều bị ảnh hưởng cảm ứng với dẫn lực của Trịnh Kiếm Hồng nên mới rơi theo bánh xe dao thứ nhất.

Do đó, Trịnh Kiếm Hồng nghĩ ngay đến cách phá thế trận theo phương pháp dùng lực thu hút các bánh xe còn lại.

Nghĩ xong lập tức Trịnh Kiếm Hồng dùng hai tay phát chưởng.

Hai đạo kinh lực bay ra như thác đổ hút lấy hai bánh xe dao đang quay tới.

Chỉ nháy mắt chàng triệt hạ được hau bánh xe dao kia. Cứ thế chàng lại tiếp tục tung chưởng.

Lý Minh Châu thấy Trịnh Kiếm Hồng phát chưởng phá giải thế trận, lòng nàng vui vô hạn. Nàng nói:

– Hồng ca, em tiếp anh một tay nhé!

Trịnh Kiếm Hồng thấy nội lực của Lý Minh Châu cũng khá cao cường, bèn gật đầu:

– Được! Em cứ theo phương pháp của anh mà làm.

Không bao lâu, ba mươi sáu bánh xe dao bị chưởng lực hai người thu hết, chỉ còn lại tám cái đang quay trên không.

Trong lúc ra chiêu, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy run sợ. Chàng nghĩ tại sao đối phương, nếu thấy bánh xe dao không còn hiệu lực, không có phản ứng gì? Tứ bề vẫn vắng lặng! Kể cũng quái lạ thật? Hay chúng có dụng ý gì khác?

Chàng đâu có rõ, ngay lúc ấy Thái Thông nhìn thấy thế giật mình thất sắc. Ngó lại, trong cơ quan bí mật đã hết bánh xe dao. Lão còn đang hoang mang chưa biết phải làm sao đối phó.

Hai mắt lão mở to ra, lòng sợ sệt không cùng. Lão không ngờ Trịnh Kiếm Hồng phá hỏng kế hoạch mà lão đã tốn không biết bao nhiêu tâm lực, nghiên cứu hằng mấy mươi năm mới hoàn thành.

Tục ngữ có câu: “Nhân gấp sinh trí “! Tưởng câu này rất đúng với ý nghĩ vừa nảy nở trong đầu óc của Thái Tông trong thời gian cấp bách này.

Lão thấy trong phòng điện đường chỉ còn tám chiếc bánh xe dao, lập tức lão móc túi lấy ra mười mấy đồng xu, đưa vào cơ quan bí mật, đoạn bấm nút cơ quan cho mười mấy đồng xu bay vọt vào tám bánh xe.

Rồi quay tám bánh xe dao vô cùng mạnh mẽ, mười mấy đồng xu bay vọt ra, bị ngay sức gió ép của tám bánh xe, tức khắc tủa ra tứ phía.

Như vậy, Trịnh Kiếm Hồng làm sao tránh khỏi mười mấy đồng xu quét trúng gây thương tích.

Lại nói về Trịnh Kiếm Hồng, tay đưa ra định phá giải nốt tám bánh xe còn lại, nhưng chưa kịp phát chưởng, chợt nghe những tiếng vo vo xoáy động từ bốn phía tường, chàng thất sắc, vội vã thu tay về. Vì lúc ấy Trịnh Kiếm Hồng tưởng rằng đối phương sử dụng ám khí. Nên chàng lui về một bước, thu chưởng đưa ngang ngực đề phòng, mắt đảo nhìn tứ phương.

Chợt Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu nhìn thấy từ trong tám bánh xe đó tủa xẹt ra mười mấy luồng khí sáng và lạnh, trong lòng cực kỳ kinh sợ.

Theo sau mười mấy luồng sáng ấy, là tám bánh xe dao cũng xẹt áp tới phía chàng và nàng Lý Minh Châu.

Phương pháp này phải Thái Thông dùng từ ban đầu thì vô cùng hiệu quả. Nhưng bây giờ đã trễ rồi. Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu có cách khống chế bánh xe dao, tức nhiên cũng áp dụng vào phương cách ấy mà chế phục mười mấy đồng xu.

Giữa lúc mười mấy đồng xu tủa ra tạo thành luồng khí sáng, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu lệ làng dùng chưởng đón bắt.

Qua mấy chiêu, cả mười mấy đồng xu và tám bánh xe dao đều nằm gọn dưới mặt đất.

Hai người nhìn lại ba mươi sáu bánh xe đã nằm dựa vách tường, trong lòng ai nấy đều hân hoan, thở ra khẩu khí nhẹ nhõm.

Lý Minh Châu nhìn qua bốn phía vách tường không thấy gì động tĩnh, liền hỏi Trịnh Kiếm Hồng:

– Bây giờ ra có nên tắt lửa không?

Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ một chút rồi đáp:

– Không cần. Chúng ta nên rời khỏi nơi đây.

Lý Minh Châu hỏi:

– Đi ra bằng đường nào?

Trịnh Kiếm Hồng chỉ tay về phía cửa hậu đáp:

– Đi lối ấy.

– Đi ngã bọn chúng thoát ra khi nãy?

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu:

– Đúng rồi!

Lý Minh Châu sợ sệt nói:

– Đi cửa đó thế nào cũng bị chúng nó phục kích.

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

– Anh biết!

Lý Minh Châu cau mày:

– Tại sao chúng ta không đi ra cửa chánh có tốt hơn không?

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Tuy biết có bọn chúng mai phục nhưng dễ thoát.

Lý Minh Châu nói:

– Ý anh muốn bảo cửa chánh quá kiên cố, chúng ta phá không được, phải không?

– Phải!

– Phía trên này tại sao chúng ta không phá trở nóc lên.

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Em phải biết, một khi chúng xây dựng “hang cọp này”, tức nhiên chúng đề phòng đủ mọi mặt, chớ đâu sơ sài như em tưởng. Anh muốn nói là...

– Phải! Anh muốn nói chúng kiên cố, bố trí tất cả tứ diện. Chỉ chừa vồn vện cửa hậu. Dụng ý của chúng bắt ép chúng ta thoát thân duy nhất ở ngã ấy mà thôi. Dĩ nhiên cửa hậu, là con đường vào tử thần. Nếu chúng ta liều thân đi bằng con đường đó, ở lại đây sớm muộn gì cũng chết. Tốt hơn là chết một cách danh dự, đừng để chết nhục.

Lý Minh Châu chớp hai mắt, nói:

– Thôi tùy anh!

– Vậy thì đi!

Hai người vừa bước đi được mấy bước, bỗng nghe thấy tiếng Thái Tông từ trong một cơ quan bí mật truyền đến:

– Khà khà khà! Chúng mày nói đúng. Nhưng cửa này chúng bay mở được sao?

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt hét lớn:

– Được hay không thì xin rán chờ mở mắt chờ xem.

– Tốt lắm! Ta thử coi hai đứa bây dùng cách nào mở nó nôi.

Trịnh Kiếm Hồng không thèm trả lời, cùng Lý Minh Châu đi ngay lại phía hậu điện.

Sau khi xem xét cánh cửa xong, Lý Minh Châu nói:

– Phải dùng chưởng, họa may...

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu:

– Em và anh cùng xuất chưởng đánh ra một lượt mới có thể.

– Vâng!

Lý Minh Châu đáp xong, liền đặt ống lửa xuống đất, đoạn lui ra, cùng Trịnh Kiếm Hồng vận tất cả công lực vào tay.

Bốn đạo kinh phong cùng xuất phát một lượt.

Ầm!

Cánh cửa rúng động, bị chưởng soi thủng sâu hai tấc.

Trịnh Kiếm Hồng bỗng thất sắc, vì lực chưởng của chàng đã mất thì cửa sắt trở về nguyên dạng như cũ.

Lý Minh Châu, quay lại nói:

– Chúng ta không thể dùng chưởng lay chuyển nổi nó rồi.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu:

– Em nói đúng! Cửa này không phải làm bằng sắt thép thông thường.

Đang lúc ấy, tiếng Thái Thông lại truyền đến:

– Hai đứa bây nói đúng! Nó làm bằng thứ sắt quý nhất trên đời. Ta e lão Bích Linh Ma Ảnh mở nó cũng không nổi đừng nói chi chúng mày! hì hì hì!...

Trịnh Kiếm Hồng nổi giận xung thiên quát, cắt đứt tiếng cười của Thái Thông.

– Người đừng đắc ý cười. Ta có cách làm cho người sáng mắt.

Thái Thông cười nham hiểm:

– Há há há! Bản chưởng môn quyết trả thù cho môn đệ, dù người thoát được cửa này, thì chưa chắc qua được hậu địa La Hán Đường.

Trịnh Kiếm Hồng nghe thế, tức giận quát:

– Ta dư hiểu thủ đoạn độc ác của người. Người nên câm mồm là tốt hơn.

Tiếng Thái Thông lại hằn học vọng vào:

– Ta đã cầu nguyện cho chúng bây rồi. Yên tâm ở đó chờ chết đi con ạ!

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng như hỏa diệm sơn:

– Thái Thông, ta ra được quyết chẻ đầu trọc người ra làm trăm mảnh đó!

Lời chàng vừa dứt, chợt nghe bên ngoài có tiếng chân xê dịch đi mỗi lúc một

xa.

Trịnh Kiếm Hồng rít lên:

– Lão già ấy đi rồi!

Lý Minh Châu nói:

– Có lẽ...

Nàng cau mày nói tiếp:

– Còn tám người chưởng môn kia đâu?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

– Chắc ở bên trai phòng.

– Như vậy chắc mấy chục bánh xe dao phóng ra hồi nãy chắc là do một mình lão ấy.

– Đúng!

Lý Minh Châu cũng tức giận nói lớn tiếng:

– Không ngờ lão chưởng môn Thiếu Lâm lại tiểu nhân ác độc còn hơn xà tinh. Lão không còn kể gì đến tám người chưởng môn kia cả. Đã vậy lại còn độc hại nàng Đỗ Thu Linh.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt nhìn tứ bề nói:

– Mọi việc rồi sẽ có ngày mình bạch. Nếu bây giờ ta mau tìm cách tẩu thoát, nếu trễ thì nguy đó.

Lý Minh Châu thất sắc nói:

– Đúng rồi! Lão ấy nói chúng ta ở đây có chờ chết. Có lẽ lão đi lấy độc hại ta không chừng.

– Việc ấy là hẳn rồi? Nếu không có để gì bỏ đi ngang xương như vậy.

– Em nghĩ, lão ấy dùng độc thì mình không sợ. Chỉ sợ lão ta dùng lửa Âm Ma hỏa thì nguy cho mình lắm!

Trịnh Kiếm Hồng nãy giờ đứng sững sờ ngu ngu như dại, Lý Minh Châu giựt mình lắc chàng:

– Anh Hồng, anh làm sao rồi? Có nghe em nói gì không?

Trịnh Kiếm Hồng nhăn mặt:

– Nghe rồi mà! Nhưng làm sao lo đối phó đây này!

Lý Minh Châu nói:

– Nếu sớm biết, ta nên...

– Nên cái gì?

– Cho nghĩa mẫu hay.

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu:

- Dù biết trước ta cũng không nên cho bà ấy đến.
- Tại sao?
- Nếu Giáo chủ đến tức nhiên có ấu đả ác liệt. Chúng ta lại càng khổ hơn.
- Phải chi Bích Linh lão tăng tới kịp lúc này thì hay biết mấy.

Trịnh Kiếm Hồng chưa xốt đáp:

- Lại càng không nên...

Lý Minh Châu ngạc nhiên:

- Vì sao?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

- Sự có mặt của Bích Linh lão tăng, làm cho chín đại môn phái hiểu lầm ra càng nhiều.

Thật là sự nan giải cho Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu.

- Bên trong không có kế hay, ngoài không có cứu binh. Chắc chúng ta đành bó tay chờ chết.

Lý Minh Châu than lên một tiếng, hai mắt rơm rớm nước mắt.

Trịnh Kiếm Hồng thấy người yêu xúc động lòng chàng cũng đau như dao cắt.

Đột nhiên chàng nói lớn:

- Muốn mở cánh cửa này không khó, nếu có người...

Lý Minh Châu vội hỏi:

- Ai?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

- Đỗ Thu Linh!

Lý Minh Châu giật mình hỏi:

- Nàng mở được?

- Chỉ cần nàng đem cây Ngũ Long Kim Kiếm chén qua vài nhát là mười lớp cửa này cũng tiêu, đừng nói chỉ một. Nhưng tiếc là nàng bị Thái Thông lừa gạt... Nếu không...

Chữ “không” vừa thốt ra, Trịnh Kiếm Hồng bất thành linh chạy bay trở lại ba mươi sáu bánh xe dao.

Lý Minh Châu thấy thế nói:

- Anh định dùng bánh xe dao phá cửa à?
- Phải!
- Nhưng bằng cách nào?

– Dùng nó cửa cửa sắt.

– Cửa?

– Đúng rồi!

– Bánh xe dao tròn như thế này làm sao có chỗ nắm mà cửa?

Trịnh Kiếm Hồng không đáp, tay nâng bánh xe dao lên, đoạn dùng ngón tay chỉ vào tâm, ra sức quay một cái.

Vo! vo vo...

Bánh xe dao chỉ trong nháy mắt chuyển động như cái chong chóng.

Lý Minh Châu reo lên mừng rỡ:

– À, em hiểu rồi! Anh định dùng sức quay của nó mà cửa cửa?

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu đáp:

– Em nói đúng! Tuy nhiên nó không bén bằng gươm báu “Ngũ Long” nhưng hiện thời có ba mươi sáu cái, sợ gì không mở được cửa.

Lý Minh Châu cười nhẹ:

– Vậy thì thi hành kế hoạch mau đi.

o O o